

žarek dobrote

1/XV
januar
2017

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 • • • Ostanimo to, kar smo, sodelavci Karitas
KARITAS V ŽUPNIJI

3 • • • Struktura župnijske Karitas

GRADIMO DRUŽINO

5 • • • Prevarovanost

5 • • • Prevarovanost ali pridobivanje varnih vzorcev
za življenje

STAREJŠI MED NAMI

6 • • • Staranje in duhovnost

LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA

7 • • • Zbiranje časopisnega papirja

NA OBISKU

7 • • • Karitas v župniji Kamnica

9 • • • Ko je Jezus videl njihovo vero ...

10 • • • Postanimo moški in ženske upanja

CELJE

11 • • • Miklavževanje v Celju

KOPER

11 • • • Dobrodelnost v Podbrdu

12 • • • Ljubezen je dobrotljiva ...

12 • • • Božič vsak dan ...

13 • • • Program Vrtnica obeležil 10. obletnico

LJUBLJANA

14 • • • Glasbeniki podprli dobrodelnos

MARIBOR

15 • • • Advent v mreži Nadškofijske karitas Maribor

NOVO MESTO

16 • • • Naš Miklavž

17 • • • ŽK Vavta vas v adventnem času

18 • • • Pomoč ljudem v Siriji v mrzlih zimskih dneh

Foto: Andrej Pavlin

NAPOVEDNIK

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

11.1. Začetni tečaj angleščine, Vrbje, ob 9h

11.1. Frizerske storitve in prikaz, Vrbje, ob 13h

11.1. Izobraževanje za ŽK – delavnica o elektronski
oddaji poročil, Vrbje, ob 17.30

11.1. Kateheza – prvi kristjani in dela usmiljenja,
Krško, ob 19h

13.1. Tečaj masaže hrbta in raztezanje, Vrbje, ob 10.30

18.1. Skupina za starejše, Celje – Sv. Duh, ob 8.30

18.1. Kuharska delavnica – koline, Vrbje, ob 8h

19.1. Kuharska delavnica – koline, Vrbje, ob 8h

20.1. Tečaj masaže hrbta in raztezanje, Vrbje, ob 10.30

25.1. Frizerske storitve in prikaz, Vrbje, ob 13h

26.1. Kateheza – prvi kristjani in dela usmiljenja,
Vrbje, ob 18.30

27.1. Tečaj masaže hrbta in raztezanje, Vrbje, ob 10.30

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

5.1. Tajništvo DK I. Bistrica, Jelšane

7.1. Srečanje Goriška OK, Branik

9.1. Srečanje Karitas vipavske dekanije,
DK Idrija Cerkno in Postojnske DK

10.1. Druženje generacij I. Bistrica

10.1. Srečanje Tolminske OK

11.1. Srečanje Kraške DK

14.1. Duhovna obnova, Bertoki

15.1. Umetniki za Karitas v Ljubljani; ob 16h sveta maša
v ljubljanski stolnici, ob 17h odprtje razstave v
Galeriji Družina

19.1. Usposabljanje za medgeneracijsko druženje, Trnovo

ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA

21.1. Izobraževalno januarsko srečanje za sodelavce
ŽK, v Antonovem domu na Viču, od 9h do 13h,
predavateljica dr. Andreja Poljanec

ŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

23.1. Predavanje *Poslavljanje in žalovanje*, Ptuj,
minoritski samostan, predavala bo Nada Volf

24.1. Izobraževanje za svetovalno delo v ŽK, Maribor,
Strossmayerjeva 15, predavala bo doc. dr. Barbara
Simonič

25.1. Predavanje *Poslavljanje in žalovanje*, župnijski
dom v Slovenj Gradcu, predavala bo Nada Volf

26.1. Predavanje *Poslavljanje in žalovanje*, prostori
NŠKM, predavala bo Nada Volf

31.1. Izobraževanje za svetovalno delo v ŽK, Maribor,
Strossmayerjeva 15, predavala bo doc. dr. Barbara
Simonič

7.2. Izobraževanje za svetovalno delo v ŽK, Maribor,
Strossmayerjeva 15, predavala bo doc. dr. Barbara
Simonič

14.2. Izobraževanje za svetovalno delo v ŽK, Maribor,
Strossmayerjeva 15, predavala bo doc. dr. Barbara
Simonič

11.3. Plenum Nadškofijske karitas Maribor

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Tatjana Splichal •

tema meseca

OSTANIMO TO, KAR SMO – SODELAVCI KARITAS

Imre Jerebic

Da, ostanimo to, kar smo, tudi v novem letu 2017. Sodelavci karitas, in to tam, kjer smo poklicani, da služimo ljudem v stiski.

- **Služenju človeku v dobroti in veselju.** Naše delo ni »zaslužkarsko«. Vsak sodelavec Karitas je moral iti skozi šolo nehvaležnosti, nezadovoljstva ali celo pretnje tistih, ki smo jim delili takšno ali drugačno pomoč. Naša nemoč in ponižnost je postala prekvašena in naši dobroti nadela angelska krila, da je ta postala dobrota srca, ki deli in daje v notranji radosti brez računov.
- **Služenje sočloveku kot prostovoljec, ki si vzame čas za sočloveka.** Danes ko mladim in starim kronično primanjkuje časa, okrog 11.000 prostovoljcev najde čas za nekoga, ki potrebuje materialno, čustveno ali duhovno pomoč. Zakaj nas stiska nekoga v bližini potegne kot magnet, ne vemo. Vemo in doživljamo pa, da smo nekaj narobe naredili, če se nismo dovolj časa ustavili ob človeku, ki potrebuje našo pomoč. »Smo bili poklicani, smo prejeli dar služenja in smo postali,« kot pravi papež Frančišek, in to znamo delati, ker smo sodelavci Karitas.
- **Služenje človeku v stiski zato, da ponovno oplemenitimo njegovo človeško dostojanstvo.** Vsak čas daje priložnost ali pa zanemarja priložnosti za spoštovanje človekovega dostojanstva. Prepri in razklanost naše slovenske politike in družbe kot take nam dajo mnogo priložnosti, da kot živa Karitas oživimo živo Cerkev, negujemo to, kar je bistveno v vsakem človeku – njegovo človeško dostojanstvo. Ubogi človek ali človek v stiski skriva v sebi tudi Človeka, pisano z veliko začetnico. Vsak človek nosi v sebi tudi sveto – Božje in po tej Božji dimenziji smo si blizu ali po tej sveti dimenziji, ki je v vsakem človeku, ki nam je poslan ali ga sami odkrijemo v neki revščini, Jaz in On postajava bolj človeka.
- **Služenje človeku v svoji sredi zrcali ljubeč obraz Cerkve.** Papež Frančišek nas kar naprej pošilja na obrobje družbe in tudi sam tako dela, in to z namenom, da bi bili tam na obrobju, to je med ubogimi vseh vrst, ljubeč obraz Cerkve. Menim, da je to največja in najbolj pričevalna pastoralna, ki potrebuje veliko notranje energije. V 25-letni zgodovini ponovnega delovanja Karitas v naši družbi in Cerkvi se nenehno soočamo z

vprašanjem, kako biti živa Cerkev, kako in kje se napajati. Dobro se zavedamo, da nas podpirajo vodstvo Cerkve na Slovenskem, redovnice in redovniki, naši župniki, trpeči bratje in sestre, naši bližnji, vsi z namenom, da bi bili dobri sodelavci Karitas – živa Cerkev, ki služi človeku v stiski. To je naše poslanstvo danes in jutri, to je naša poklicanost, to je naš dar za ljudi v stiski. •

Karitas v župniji

STRUKTURA ŽUPNIJSKE KARITAS

Helena Zevnik Rozman

Pogosto se name obračajo ljudje, ki želijo imeti natančna navodila, kakšna naj bo župnijska Karitas. Vendar recepta za to ni. Tudi ni idealne Karitas, ampak raje govorimo o optimalni Karitas. »Vsaka Karitas je drugačna, odvisno od ljudi, ki živijo in delajo v župniji, od pripravljenosti ljudi za delo, od iznajdljivosti pri iskanju rešitev, od znanja, od karizem, ki jih imajo posamezniki, ki dajejo pečat vsaki Karitas«, je že leta 1992 napisala Metka Klevišar.

Župnijsko Karitas sestavljajo ljudje, ki predstavljajo »glas« predstavnikov različnih pastoralnih teles, ki prevzemajo odgovornost na svoje rame ali skupaj z drugimi opravljajo dela karitas. Število ljudi, ki predstavljajo strukturo župnijske Karitas, je odvisno od števila ljudi v župniji. Pomembno je, da je župnijska Karitas odprta za vse, nekateri pa morajo razmišljati, kako naj jo upravljajo. Seveda pa svoj pečat dajejo tudi karizme posameznih ljudi, ki sodelujejo v Karitas (PSM, 2011).

Vloga župnika in vloga laikov

Gotovo je karitativno delo predvsem stvar laikov. Vendar moramo vedeti, da ima v župniji ključno vlogo pri karitativnem delu župnik. Vsak duhovnik je na svoji poti do duhovništva najprej posvečen v diakona in diakon ostane tudi pozneje, ko je posvečen v duhovnika. Naloge diakona, ki so opisane v dokumentih prve Cerkve, nam zelo lepo razjasnijo, kaj je tudi danes naloga diakona: otipljivo pomagati ljudem, ne glede na vero in narodno pripadnost, v kakršnikoli stiski. Tu je poudarjena predvsem pomoč bolnim, tujcem, vdovam, ubogim ...

Seveda ima župnik preveč pastoralnega dela, da bi skrbel za bolnike, sprejemal tujce, se ukvarjal z vsemi vrstami uboštva itd. Za to so v župniji laiki. Od župnika pa se pričakuje, da je temu delu naklonjen, da ga ima za nujni del krščanskega življenja, ga podpira z označevanjem, povezuje z liturgijo in tako gradi celostno pastoralno. Župnik je tudi predstojnik ŽK in mora dati

Karitas pravo mesto v župnijskem pastoralnem načrtu. Konkretno karitativno delo pa je dobro, da župnik prepusti laikom. Vedeti je treba: Karitas v župniji ni brez sodelovanja župnika in laikov, Karitas tudi ni možna zunaj cerkvenih okvirov župnije (Klevišar, 1992).

Župnik kot predsednik župnijske Karitas

V življenju župnijske Karitas ima župnik ključno vlogo. Je vrhovni upravitelj ŽK, zato običajno nosi naziv predsednika. Zelo pomembno je, da je njegova vloga jasno opredeljena in da jo vsi razumejo. Ponekod župniki sprejemajo odločitve, nadzorujejo in ocenjujejo, a to ni njihova temeljna vloga. Bolje je, če za to skrbijo laiki, duhovniki pa spremljajo delo sodelavcev Karitas, ga moralno podpirajo, skrbijo za to, da se izpred oči ne izgubi temeljna usmeritev – poslanstvo, ter skrbijo za duhovnost. Seveda prav župniki najbolj poznajo potrebe v župniji, in tako nudijo dragocene informacije. Prav tako je vloga župnika ključna pri animaciji celotne župnije za Karitas (Priročnik za ŽK, 2011).

Zanimivo so vlogo duhovnika – župnika kot predsednika ŽK opredelili udeleženci na delavnicah o oblikovanju vlog in služb v ŽK v okviru seminarja Karitas leta 2004, in sicer:

- duhovni vodja (vodi duhovni uvod na mesečnih srečanjih in skrbi za duhovno rast sodelavcev Karitas)
- odgovornost za dejavnost Karitas v župniji
- seznanjenost z delom in večjimi odločitvami
- supervizor voditelju/tajniku ŽK
- skrbi za ohranjanje identitete Karitas
- koordinira in spodbuja
- pomaga pri pridobivanju finančnih sredstev in skrbi za namensko porabo sredstev
- skrbi za pridobivanje sodelavcev
- sodeluje z drugimi organizacijami (Zevnik v Štupnikar, 2005)

V letu 2005 je bila na Slovenski karitas v okviru projekta SODA izvedena anketa med sodelavci župnijskih Karitas. Sodelavci so v anketi ocenjevali, kaj je zanje pomembno za dobro delo ŽK, in so kot najpomembnejšo pri dobrem delu prostovoljcev v ŽK ocenili vlogo župnika v ŽK. Ker je bil ta podatek zame zelo zanimiv, sem se dve leti kasneje lotila iskanja odgovora, zakaj je ta vloga tako pomembna za njihovo delo. Intervjuvala sem 10 sodelavk/sodelavcev ŽK in jih povprašala: Kaj pomenita spodbuda in podpora župnika za sodelavce ŽK ter kakšna naj bi bila vloga župnika?

Večina je menila, da pomeni spodbuda usmerjanje v pravo smer, podpiranje idej ali, kot so se izrazile: »Če kakšno stvar predlagamo, nam pove, da je to prav ali ne, oziroma se strinja z nami, nam ne oporeka« ali »če vidi, da kaj ne delamo ravno prav ali bi on drugače, da nas usmeri«. Spodbudo razumejo tudi kot nago-varjanje k novim aktivnostim, saj župnik dobro pozna

kraj in razmere posameznih ljudi: »Župnik dobro pozna situacije otrok, in če je kakšna družina potrebna pomoči, nam on to lahko pove.«

Poleg tega razumejo podporo kot oporo v primerih, kadar se znajdejo v težavah: »Da mi v trenutkih, ko imam krizo, priskoči na pomoč s kako korajžno besedo, da v trenutkih, ko imam vprašanja, nanje odgovarja, pove svoje iskreno mnenje brez obotavljanja.«

Spodbudo in podporo razumejo tudi kot moralno podporo, predvsem pa duhovno podporo v obliki molitve ali tudi: »Spodbuda mora biti duhovna, kot duhovna hrana, kajti Karitas razlikuje od drugih duhovna poanta za človeka,« in še drugo mnenje: »Daje podporo, da je to na bazi vere, Cerkve.«

Spodbudo in podporo razumejo tudi povsem konkretno, da se udeleži njihovih sestankov, je z njimi ob različnih dogodkih in akcijah.

Vlogo župnika vidijo v »voditelju, ki podpira, stimulira in usmerja; samo usmerja, ali delamo prav, ali gremo v levo ali desno oziroma gremo po pravi poti«. Spet drugi vidijo njegovo vlogo kot »amortizer – veliko stvari se k njemu steče, ker je zaupanja vredna oseba in se zato ljudje obračajo nanj. Ne vidim ga kot zavoro, da bi oviral ali ne pustil izvajati, in tudi ne kot koordinatorja. Ne bi smel biti centralna oseba, kjer se vse začne in konča. Njegova naloga je usmerjati, nadzorovati.« Spet drugi menijo, da »mora biti župnik duhovni vodja. Njegova vloga je, da z duhovnimi spodbudami motivira sodelavce v ŽK.« Poleg naštetega menijo, da je dobro, da prihaja na skupne sestanke, da jih pride pozdravit, ko delajo ob uradnih urah, da je seznanjen, kaj delajo. Za svoje delo pa pričakujejo od njega predvsem sveto-vanje in to, da se z njim lahko pogovorijo, kajti: »Hodiš od problema do problema in postaneš sam problem. Včasih bi rabil tudi kakšno podporo, razumevanje. Ker ga včasih tudi kapitalno kaj polomiš, da te takrat posluša in postavi na prave tire.« Nekateri od njega pričakujejo zaupanje, drugi pohvalo, da so to dobro naredili, kajti »če to reče župnik, je zlata vredno; če nas on pograja, se resno vzame.« (Zevnik, 2008) •

O vlogah ostalih sodelavcev Karitas v naslednji številki.

Viri:

Klevišar, Metka (1992): Priročnik za Župnijske Karitas. Ljubljana: Slovenska karitas.

Valenta, Miroslav in drugi (2011): Priročnik za razvoj župnijskih Karitas: Ljubi svojega bližnjega, Slovenska karitas, Ljubljana.

Zevnik, Helena (2005): Oblikovanje vlog in služb v Župnijski Karitas. V: Jože Štupnikar (ed.): Tukaj sem, pošli mene, Družina, Ljubljana.

Zevnik, Helena (2008): Upravljanje prostovoljcev, študija primera – Slovenska karitas, magistrsko delo. Univerza v Ljubljani, Fakulteta za družbene vede, Ljubljana.

gradimo družino

PREVAROVANOST

Bogdan Žorž

Razvajenost in prevarovanost včasih zamenjujemo, a je ta zamenjava posledica površnega opazovanja. Za razliko od razvajenosti, ki se nikjer ne uporablja kot klinični pojem, prevarovanost (s tujko hiperprotektivnost) pogosto zasledimo pri strokovnjakih, ki se ukvarjajo s problemi vzgoje in odraščanja.

O prevarovanosti govorimo takrat, ko starši poskušajo otroka čezmerno obvarovati, zaščititi pred nevarnostmi, ogroženostjo, razočaranji. O takih starših pravimo tudi, da so pretirano zaščitniški, otroci, ki odraščajo v takem vzgojnem vzorcu, so nesamostojni, neodločni, podredljivi, brez hrbtenice. Vedno rabijo nekoga, da jih vodi, da se odloča namesto njih, plašni so, bojijo se sprememb in novosti. Za prevarovane otroke bi še najbolj ustrezal stari izraz: mehkužni. Takšni otroci so pogosto bolehn, kar je za starše opozorilo, da »morajo na otroka še bolj paziti« – in oblikuje se začarani krog prevarovanosti, ki ga je težko presekati. Bolj ko starši otroka skrbno varujejo, bolj je neodporen in zato tudi bolehen – in zato še bolj potrebuje njihovo povečano skrb, varovanje, zaščito! Včasih pa nimamo opravka s telesno obolevnostjo, ampak se prevarovanost kaže predvsem na področju socialnih stikov, komunikacije s socialnim okoljem.

Pri vsakem razvajanju je tudi nekaj prevarovanosti, vendar pa prevarovanost lahko nastopa samostojno, brez razvajanja. Starši lahko otroke vzgajajo tudi trdo, tudi na strogih načelih. Včasih tako prevarovanost srečamo tudi v družinah s trdo tradicionalno versko vzgojo. Takšni straši sicer otrok ne razvajajo, a jih skrbno varujejo, »da jih svet ne bi pokvaril«. Takšni otroci so »zlati«, pridni, ubogljivi, zgledni, a ko odrastejo in naj bi samostojno stopili v življenje, tega ne znajo, ker pravega življenja ne poznajo. Preživijo lahko samo, če ostanejo v takem zaprtem krogu; če stopijo izven kroga, se izgubijo. •

iz knjige Razvajenost: rak sodobne vzgoje

PREVAROVANOST ALI PRIDOBIVANJE VARNIH VZORCEV ZA ŽIVLJENJE

Helena Zevnik Rozman

Ob prebiranju misli Bogdana Žorža o prevarovanosti sem najprej pomislila na mnoge mlade oziroma že manj mlade, ki ostajajo še dolgo v »oskrbi« svojih staršev. Pa ne le, ko otroci še živijo pri njih. To, da otroci živijo doma ni edini pokazatelj prevarovanosti,

ampak se predvsem pokaže pri odločanju o lastnem življenju, tudi o tem kakšen poklic bodo izbrali, življenjskega sopotnika ali sopotnico itd. Marsikje jo tako zaznamo tudi tam, kjer so otroci celo že »na svoje« in so si osnovali tudi svoje družine. Starši, predvsem mame, ki jih močno skrbi za svoje otroke, pa še vedno usmerjajo njihova življenja, jih rešujejo iz zagat v katerih se znajdejo, tako ali drugače vplivajo na mlado družino. Tudi temu bi lahko mirno rekli prevarovanost, ki se je začela v otroštvu in se vleče v odraslo dobo.

Bogdan Žorž opisuje prevarovanost tudi v družinah s trdno vzgojo. Tudi tako vrsto prevarovanosti sem že srečala med mladimi. Kar nekaj mladih animatorjev se je za sodelovanje na Počitnicah Biserov odločilo po posredovanju staršev, ki so jim uredili vse, od tega, da smo jih povabili zraven do urejanja prevozov in podobno. Če na to gledam iz zornega kota nesamostojnosti mladih, res lahko ocenjujem, kako so pomehkuženi in zaviti v vato ter se sprašujem, kaj neki bo iz njih. Če pa pogledam iz zornega kota starša, ki mu ni vseeno, kam se bo usmeril njihov mladostnik/ca in si želi, da bi bil v primerni družbi, se mi zdi popolnoma logično, da otroka v nekem obdobju usmeriš tja, kjer kot starš meniš, da bo dobro zanj. In ti mladi se niso izkazali kot neodgovorni in mehkužni. Nasprotno bili so krasni mladi animatorji in animatorke, ki so se v tej vlogi prav dobro znašli, le začetno spodbudo in motivacijo so potrebovali.

In v tej smeri sem si kot mama nastavila tudi ogleдалo. Sem preveč zaščitniška do svojih fantov, ju preveč varujem? Pred dvema mesecema sem srečala mamico s 15 mesečnim sinkom. Fantič je bil prav živahen in je korajžno korakal naokoli. Ustavil se ni niti pred stopnicami. In mama. Mirno je gledala kako se njen sin počasi, z lovljenjem ravnotežja loteva stopnice za stopnico, meni pa je kar ledenela kri. Jaz bi mu že zdavnaj podala roko. Kot jo tudi še danes včasih svojemu štiriletniku, čeprav jih že zna prehoditi brez vsake opore. Pa se sprašujem, ali je to res tako narobe in ga s tem zavijam v vato? Ali pa sem vseeno zadovoljna, da nikoli ni dobil resnejših poškodb in z zaupanjem odkriva svet? In če ju vzgajam brez televizije s čim manj potrošniškimi in drugimi vplivi iz okolja, mar jima res delam tako veliko škodo, da se bosta težko vključila v ta svet? Ali jima lahko na tak način le olajšam življenje, da se jima ni treba že takoj zgodaj soočati z vsemi vplivi in težo, ki jo prinaša svet?

Prav gotovo se bosta v tej logiki modernega sveta kar hitro znašla, če ne prej z vstopom v šolo. Tudi če danes še božičku, ki sta ga te dni videla na balkonih sosednjih hiš, pravita palček, bosta z leti kaj hitro vedela, kaj v resnici predstavlja. Če bosta le našla trden in varen pristan v družini, bosta zmogla narediti korake v svet. Enako kot mladi animatorji, ki jih še vedno

starši usmerjajo v dobro, čeprav bi se lahko pri svojih osemnajstih sami odločili ali gredo na zabavo kam v diskoteko ali med mlade prostovoljce. In ker to med mladimi, ki so radi zelo hitro samostojni, ni popularno, se jih večina odloča le za uživanje in je svet tak kot je. Morda pa je te vrste prevarovanosti v današnjem času premalo. Kdo ve? •

starejši med nami

6 STARANJE IN DUHOVNOST

dr. Jože Ramovš, Inštitut Antona Trstenjaka
za gerontologijo in medgeneracijsko sožitje

Za sodelavce Karitas smo v zadnjih štirih številkah prikazali nekaj podatkov iz raziskave o potrebah, zmožnostih in stališčih nad 50 let starih prebivalcev Slovenije: o pomenu hoje za zdravo staranje, o tem, kaj dela ljudi v starosti srečne, ter o svetlih in težavnih straneh oskrbovanja v starostni onemoglosti. Pri sedanjem naglem staranju prebivalstva so taka spoznanja pomemben smerokaz za karitativno delo. Danes jih bomo dopolnili še s podatki o staranju in duhovnosti. Sodobna gerontologija zaznava duhovnost kot pomembno možnost za razvoj v starosti – po letu 2002 je na par let svetovni kongres o staranju in duhovnosti. Za Karitas pa je krščanska duhovnost povsem domača tema.

Stališča starejših prebivalcev Slovenije glede duhovnosti

Raziskovalno vprašanje se je glasilo: *Danes se veliko sliši, da ima človek tudi duhovne potrebe in duhovne zmožnosti. Kakšno je vaše mnenje glede tega?*

Da ima človek tudi duhovne potrebe in zmožnosti, meni dobra polovica prebivalcev Slovenije, ki so stari 50 let in več (54,2 %). Preračunano na vseh 750.000 naših prebivalcev v tej starosti je to nad 400.000 ljudi. Za odgovor, da človek nima nikakršnih duhovnih potreb in zmožnosti, se jih je odločilo le 2,1 %, slaba tretjina (30,9 %) se ne ukvarja s tem vprašanjem, 4,4 % jih vprašanje vznemirja, pa nanj nimajo ne pritrdilnega ne nikalnega odgovora, 2,5 % jih je vpisalo nek svoj odgovor in 5,9 % jih na to vprašanje ni odgovorilo.

Glede duhovnosti imajo obratna stališča kakor do verovanja. Mlajši duhovnosti bolj pritrjujejo, verovanju manj, prav tako bolj izobraženi in premožnejši. Posebej izstopa povezava med duhovnostjo in srečnostjo: doživljanje sreče narašča vzporedno z doživljanjem duhovnih potreb in zmožnosti. In obratno: med tistimi, ki jih vprašanje duhovnih potreb in zmožnosti ne zanima, je največji delež nesrečnih.

V današnjem sekulariziranem svetu se torej potrjuje spoznanje velikega cerkvenega učitelja sv. Tomaža

Akvinskega, da *verovanje predpostavlja naravo*. Razvijanje naravnih duhovnih zmožnosti je pri sodobnem človeku nujno potrebno oranje zemlje, da lahko raste seme verovanja v Boga in Bogu. Zato je dobrodelnost Karitas, ki je pristno duhovno poglobljena, poleg krščanske diakonije tudi oznanjevanje vere.

(V raziskovalni monografiji je analizi duhovnih potreb in zmožnosti v starosti posvečeno obsežno 25. poglavje, str. 443–474).

Kako sta povezani splošna človeška in verska duhovnost?

Najbolj znan psiholog človeških duhovnih potreb in zmožnosti je Viktor Frankl (1905–1997). Preživel je nacistično uničevalno taborišče in o tem napisal knjigo *Kljub vsemu rečem življenju DA*, ki je ena od najpogostejše natisnjenih knjig. On na človeški ravni razlikuje med duševnimi in duhovnimi potrebami in zmožnostmi.

Duševno ali psihično je pri človeku skupno z živalmi: zaznavanje, spomin, mišljenje, čustva, informiranost in navade. Ta direktni odraz biološkega delovanja možganov je pri ljudeh in živalih tem bolj podoben, čim bolj ima neka živalska vrsta razvite možgane.

Duhovno (noogeno ali eksistencialno) je dodana vrednost zavesti, ki jo ima v naravi samo človek. Seveda pa je tesno vezana na duševne zmožnosti – čim bolj zdravo jih nekdo razvija, tem večje možnosti ima za duhovni razvoj. Naravne duhovne potrebe in zmožnosti so: notranja svoboda za smiselno odločanje, prevzemanje odgovornosti za svoje odločitve, razvijanje zrele vesti, doživljanje smisla dobrega in hudega – v preteklosti, sedanjosti in prihodnosti, duševni mir in radostno doživljanje vsega lepega in dobrega, zaupanje v ljudi, naravo in celotno stvarnost, življenjska usmerjenost v osebni in skupnostni razvoj v skladu s stvarnimi možnostmi ter pogum za razvoj, hvaležnost za življenje in vse, kar je človek naredil, doživel in preživel, upanje v smiselno dovršitev življenja in dela.

Vse te potrebe in zmožnosti nekateri imenujejo duševne. Tudi v srednjeveški filozofiji so uporabljali eno samo besedo duša za vse človekovo doživljanje, pri tem pa razlikovali njen rastlinski (vegetativni), živalski (animalni) in človeški vidik. Za nas je pomembno vprašanje, kakšna je povezava in kakšna je razlika med splošno človeško in krščansko duhovnostjo. Dejstvo je, da je duhovnost sestavni del vseh verovanj: vzhodnih in zahodnih, starodavnih in današnjih.

V zgoraj navedeni slovenski raziskavi so tisti, ki duhovnim potrebam in zmožnostim pritrjujejo, pri nadaljnjem poglobljanju vprašanja, *kaj je konkretno zanje duhovna potreba ali zmožnost*, večinoma odgovarjali, da je to katero od konkretnih krščanskih verskih dejanj, zlasti molitev, maša, zakramenti; največ jih du-

hovnost enači z vero. To je razumljivo, saj je krščanstvo tisočletno prevladujoče slovensko in evropsko versko in duhovno izročilo. Sedaj je Slovenija in vsa Evropa versko zelo sekularizirana, glede duhovne ponudbe je podobna tržna zmeda, kakor je bila v času propadanja grško-rimske kulture. Zato odgovorimo kratko na naše gornje vprašanje o razmerju med naravno in versko duhovnostjo.

Človek ima naravne duhovne zmožnosti, podobno kakor telesne, duševne in socialne. Če jih razvija in krepi, odločilno prispevajo k celotnemu telesnemu, duševnemu in socialnemu zdravju. To je posebej pomembno v starosti. Duševne zmožnosti namreč s staranjem pešajo podobno kakor telesne, medtem ko se duhovne lahko celo razvijajo; seveda pa ne nujno ali same od sebe, kakor se tudi nobena druga ne. Razvite duhovne zmožnosti se v starosti kažejo kot modrost, mir, enostavno, sproščeno in vedro življenje vse do konca, kljub pešanju in težavam. Da jih zdravo razvija, se vidi v lepem sožitju starega človeka z vsemi ljudmi, zlasti z bližnjimi.

Verovanje je nadnaravni Božji dar – Bog je Duh, ki se kot Ljubezen daje ljudem v dar. Primeren izraz za to je Božja svetost. Krščanska duhovnost je torej osebni dar Božje svetosti človeku, ki jo zaznavamo v *posodi* svojih naravnih duhovnih zmožnosti. Ko veren kristjan razvija svoje naravne duhovne zmožnosti, deluje in čisti svojo zemeljsko posodo za sprejemanje Božje svetosti v svojem življenju ter za njeno zaznavanje v drugih in svetu. Prepoznavanje duhovnih potreb in razvijanje duhovnih zmožnosti je torej krščanska naloga. S tem razvijamo svojo naravo, ki jo predpostavlja Božja milost. Bog v ljubezni in usmiljenju nikoli ne umanjka, prav tako pa ne posega mimo človeške svobode, ki je njegov največji naravni dar ljudem.

Kristjan je torej krščansko duhoven. Če je njegovo verovanje eno, njegove vsakdanje življenjske izkušnje pa drugo, gre za bolesten prepad, ki ga je 2. vatikanski koncil poimenoval največjo versko zablodo našega časa. Ko pa neveren človek zdravo razvija svoje naravne duhovne zmožnosti, verujemo, da se nevede pripravlja na srečanje z Očetom.

Seveda lahko pri človeku vsak organ, vsaka potreba in vsaka zmožnost tudi oboli. Duhovne potrebe in zmožnosti niso izjema; ne pri vernem ne pri nevernem. Izkušnja pravi, da je skvarjena stvar tem slabša, čim boljša je bila; zato bolna duhovnost zelo škodi človeku samemu in skupnosti. Naša tema tukaj pa niso duhovna obolenja, ampak potreba in zmožnosti za zdrav duhovni razvoj v starosti, še poseben krščanske duhovnosti v naših občestvih.

Množično staranje prebivalstva in navedeni podatki o naklonjenosti ljudi do duhovnosti sta motiva, da v Cerkvi oblikujemo primerne načine za razvijanje

in poglobljanje duhovnih zmožnosti pri starih ljudeh. Spodbuden primer je na primer Škofijska karitas Murska Sobota, ki se je letos odločila, da sistematično uvaja v župnijah skupine za starejše ljudi. Iz župnij, kjer se je Karitas za to odločila, so se po dva ali trije prostovoljci sistematično usposabljali, ustanovili skupino in jo vodijo. Delovni program za srečanja skupine v prvem letu je poglobljanje življenjskih izkušenj, ki so bistvene za kakovostno staranje, ob dvajsetih verskih skrivnostih rožnega venca. Program se naslanja na svetopisemsko besedila teh skrivnosti in na molitev. Voditelji in člani skupin delajo po priročniku *Življenje ob rožnem vencu*, ki smo ga naredili za razvijanje duhovnosti v starosti ob poglobljanju v življenjske izkušnje in Božjo govorico v njih. Karitas Murske Sobotice s tem širi svoje poslanstvo na duhovna dela usmiljenja, na reševanje večjih stisk starejših ljudi zaradi osamljenosti in bivanjske praznote ter na iskanje poti za krščansko duhovno poglobljanje v današnjem čedalje bolj sekulariziranem okolju. •

Ljubezen je iznajdljiva

ZBIRANJE ČASOPISNEGA PAPIRJA

Karmen Fridrih

V VDC Čebelnice se nam je pred dvema letoma porodila ideja, da bi varovancem ponudili dodatno mesečno aktivnost – to je aktivnost s pomočjo konja. O tem smo začeli razmišljati, ker stik z živaljo in skrb zanjo zelo blagodejno vpliva na ljudi. Pri osebah z motnjami v duševnem in telesnem razvoju pa je ta stik še toliko večjega pomena. Storitev je nadstandardna in je povezana z dodatnimi stroški, za kar pa varovanci nimajo sredstev. Odločili smo se, da bomo denar, ki bi ga potrebovali za terapije, nekako poskušali zbrati sami. Tako smo začeli z zbiranjem starega papirja. O omenjeni akciji smo obvestili okoliške prebivalce, svojce varovancev, ostale enote v mreži Nadškofijske karitas Maribor, okoliške župnijske Karitas ... in tako v dveh letih uspešno zbrali že 19.960 kg starega papirja. Da smo prišli do te številke, je bilo potrebno kar nekaj delovnih akcij. Kar »preceje«¹ papirja je bilo treba preložiti, naložiti v kombi in spet razložiti na komunalnem podjetju. Vse to ne bi bilo izvedljivo brez interesa in dobre volje sodelavcev, zaposlenih v mreži Nadškofijske karitas Maribor ter ljudi, ki so nam papir prinašali v VDC. Pri nalaganju so z veseljem pomagali tudi varovanci, kolikor so pač zmogli.

V tem času smo skupaj s terapevtkami v Konjeniškem klubu »Nazaj na konja«² v Starošincih za štiri uporabnike izpeljali že 12 mesečnih terapij. Varovanci

se hipoterapij zelo veselijo in se jih z veseljem udeležujejo, učijo se skupinskega sodelovanja, vidni so tudi že napredki. Žalostni so, kadar zaradi počitnic nimamo terapij.

Vsi želimo, da bi uporabniki pri nas dneve preživljali kakovostno, zato bomo s takšnimi aktivnostmi in podobnimi akcijami nadaljevali tudi v prihodnje. Za vse nas je največji uspeh to, da vidimo zadovoljne in srečne varovance. •

8

na obisku

KARITAS V ŽUPNIJI KAMNICA

Polona Šporin

Na pragu božiča v mesecu decembru sem v župniji sv. Martina v Kamnici obiskala tamkajšnjo Župnijsko karitas. V župnijskih prostorih, ki so namenjeni za delo ŽK, sta me sprejeli voditeljica Danica Gostenčnik in sodelavka Lara Šterpin. Predstavili sta mi življenje in delo njihove mlade Župnijske karitas, ki je bila ustanovljena 25. 8. 2010.

Sodelavke se skupaj z župnikom Jožetom Povhom, ki je pred šestimi leti tudi bil pobudnik ustanovitve Župnijske karitas, srečujejo enkrat mesečno. Na teh srečanjih pregledajo delo preteklega meseca in naredijo načrt za naprej. En del srečanja namenijo tudi za medsebojno druženje, ko izkažejo pozornost drug drugemu ob osebnih praznikih. Dežurstva, kot lepše poimenujejo čas, ko so na voljo pomoči potrebnim, imajo dvakrat mesečno – 2. in 4. ponedeljek v mesecu. V dežurstvu sta po dogovoru glede na razpoložljiv čas vedno dve prostovoljki. Voditeljica poskrbi, da potrebne informacije vedno zakrožijo med vse sodelavke. Tehnične in administrativne naloge, kot so pisanje zapisnika, vodenje blagajne, pisanje vabil idr., si sodelavke enakomerno porazdelijo glede na pretekle poklicne izkušnje in časovne zmožnosti.

Osrednja aktivnost ŽK Kamnica je pomoč v prehrabnih paketih socialno šibkim posameznikom in družinam. Pomoč v hrani delijo dvakrat mesečno. Dvakrat letno zbirajo tudi oblačila in obutev. Pomoči potrebne, zlati tiste, ki nimajo prevoza ali so onemogli, obiščejo tudi na domu, saj se močno zavedajo, da mnogi posamezniki in družine hrepenijo po sprejemanju in pristnem človeškem pogovoru.

S podjetjem Mediaevent dvakrat letno organizirajo humanitarni pohod na Sv. Urbana, poimenovan »Na noge!«. Start je pri župnijski cerkvi, kjer prostovoljke postavijo stojnico za zbiranje prostovoljnih prispevkov. Svoj delež vedno primaknejo tudi sponzorji in donatorji, ki poskrbijo za nagrade udeležencem. Spomladi 2016 so z zbranimi sredstvi pomagali bolni krajanki, ki

so ji očistili in prepleskali bivalni prostor, kupili posteljo, vzmetnico, posteljnino in nekaj perila. S plačilom položnic za malico so pomagali tudi že učencem OŠ Kamnica. Včasih pa so pomoč v okviru projekta nudili znotraj mreže Nadškofijske karitas Maribor ali v sodelovanju z drugimi organizacijami.

V sklopu praznovanj župnijskega praznika vsako leto v mesecu novembru organizirajo dobrodelno kulturno prireditev, imenovano dobrodelni Martinov večer – koncert ali literarni večer. Lani so organizirali koncert, na katerem je nastopil pevski zbor Hugo Wolf iz Maribora.

Spomladi, po navadi je to v mesecu maju, ŽK Kamnica organizira srečanje starejših in v boleznih preizkušanih župljanov. Prireditve se prične s sveto mašo v župnijski cerkvi in nadaljuje s pogostitvijo ter druženjem v Martinovem domu.

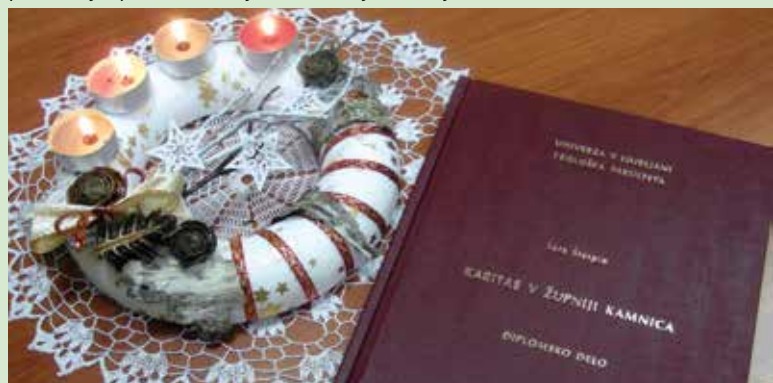
Jeseni 2015 so se sodelavke odzvale povabilu Nadškofijske karitas Maribor in pomagale v začasnem namestitvenem centru za begunce in migrante v Šentilju. Tudi sicer se redno udeležujejo dogodkov in prireditev ter drugih akcij, ki jih organizira Nadškofijska karitas (izobraževanja, plenum, romanja, dobrodelne akcije idr.).

V adventu v trgovini Tuš v Kamnici zbirajo prehrabne izdelke z daljšim rokom trajanja in jih nato razdelijo pomoči potrebnim.

V ŽK Kamnica se zavedajo pomena sodelovanja v lokalni skupnosti – znotraj župnije in krajevne skupnosti. ŽK je na različne načine vključena v vse večje prireditve v župniji, najpogosteje pri organizaciji pogostitve. Sodelujejo tudi z OŠ in krajevno skupnostjo, ki brezplačno odstopi v uporabo dvorano za prireditve. Sodelujejo tudi z drugimi organizacijami – Kolpingovo zvezo in Zvezo prijateljev mladine.

Pa še nekaj prav posebnega sem doživela na obisku v Kamnici. Sodelavka Lara Šterpin mi je pokazala svoje diplomsko delo na visokošolskem strokovnem študijskem programu teologija na Teološki fakulteti v Ljubljani, ki ga je napisala lani in nosi naslov Karitas v župniji Kamnica. Prav gotovo gre za izjemno redkost, da je diplomantka prostovoljka v zaključnem delu opisala delovanje župnijske Karitas.

Moč jim daje tudi molitev, ki jih spremlja in opogumlja, da zmorejo delati dobro, odpuščati in tolažiti. Opogumlja jih hvaležnost in zadovoljstvo vseh, ki sami poiščejo pomoč ali jih obiščejo na njihovem domu. •

KO JE JEZUS VIDEL NJIHOVO VERO ...

Darko Bračun

V zadnjem mesecu me preganjajo besede prof. Maksimilijana Matjaža, ki smo jih slušatelji na Teološki fakulteti v programu izpopolnjevanja Karitativno delo slišali na predavanjih pri predmetu biblična antropologija. Kot teolog bi naj bil domač s Svetim pismom in ga znal ne zgolj uporabljati in prebirati, temveč predvsem živeti v vsakdanjem življenju. Pa se dogodi, da ob vsej vpetosti v razvejano karitativno delo v naši mariborski nadškofiji ob natančnem branju 2. poglavja Markovega evangelija, v katerem Jezus ozdravi hrome, natančneje v 5. vrstici, ugotoviš, da Jezus ni storil čudeža kar tako, ampak evangelist natančno opiše: »ko je videl njihovo vero, je rekel hromemu ...« (Mr 2,5).

Takoj se ti postavi vprašanje: čigavo vero? Vero tistih, ki so ga prinesli k Jezusu. Vero tistih, ki so zaradi množice odkrili streho in hrome s posteljo vred spustili naravnost pred Jezusa, da ne bi spregledal njega, ki neboljen leži na postelji. Po njihovi veri Jezus stori čudež in ozdravi hrome. Ne samo da je vzel svojo posteljo in hodil, temveč je dobil največji dar, dar odpuščanja.

Vero njih ... V preteklih mesecih sem imel priložnost biti navzoč v več župnijskih občestvih po naši lepi mariborski nadškofiji, saj so sodelavci in prostovoljci župnijskih Karitas pripravili različne dejavnosti v želji, da bi župnijsko občestvo in širšo skupnost opozorili na vse večje stiske v njihovem okolju ter jih povabili k solidarnosti. Skrbi, iskanje rešitev, ko se tik pred prireditvijo podirajo vse dogovorjene in pripravljene točke, sporočilo nenadne bolezni ključnih sodelujočih ... postanejo preteklost, ko vse premaga sodelovanje, pripravljenost na pomoč in neizmerno veselje ob zaključku uspele prireditve. Da, večkrat je na preizkušnji vera marljivih sodelavk in sodelavcev v mreži Karitas. Samo občudujem lahko to veliko ljubezen, s katero negujejo dejavnosti Karitas že vsa leta. S kako velikim upanjem nagovarjajo dobre ljudi k sodelovanju, da prinesejo kanček veselja in ubrano pesem navzočim in obiskovalcem. In kako globoka je njihova vera ob posredovanju zbranih dobrin njim, ki so se zaradi takšnih in drugačnih okoliščin znašli v veliki stiski.

Papež Frančišek je v koncu govora na Caritas Internationalis 17. novembra 2016 izrazil željo, da bi v velikodušnem poslanstvu dobrodelnosti pomagali skupnosti vernikov biti kraj oznanjevanja evangelija, obhajanja evharistije in služenja ubogim v veselju.

Je lahko kaj več kot služiti v veselju? Res je, da se je treba pri karitativnem delu prilagoditi na različne situacije. Vendar nikoli ne smemo pozabiti na poslanstvo, ki od nas karitativnih sodelavcev in delavcev pričakuje edini pogoj, in to je: osebna vera. Brez nje smo 'socialne agencije'. Današnje družbene potrebe zahtevajo, da se karitativno poslanstvo Cerkve konkretizira ob učinkovitosti ponujene pomoči tudi v sposobnosti vsakega sodelavca in sodelavke, prostovoljca in prostovoljke Karitas, da postane bližnji, da preko spremljanja najbolj ubogih zavzame držo bratske soudeležnosti.

Potrebna je vera, da v še tako težki situaciji revščine, lakote, bolezni, zatiranja ter drugih oblik stisk prepoznamo, da le-te ne smejo predstavljati trajnih situacij, temveč ob zaupanju v moč evangelija lahko zares prispevamo k spreminjanju ali vsaj izboljšanju stvari. Le na tak način bomo sodelavci in prostovoljci Karitas resnično znamenje zapovedi Ljubezni.

In ta znamenja solidarnosti ter medsebojne pomoči se udeležujejo, ko sodelavci in prostovoljci Karitas v človeku vidimo ne zgolj stisko ali njegovo težavo, temveč brata, sestro – bližnjega, za katerega moramo storiti vse, da ga spustimo pred Jezusa, lahko tudi v tihi molitvi, in bo, upajmo, tudi za nas evangelist Marko ob vsem našem karitativnem udejstvovanju in angažiranju zapisal: »Ko je videl njih vero ...« •

Foto: Andrej Pavlin

POSTANIMO MOŠKI IN ŽENSKÉ UPANJA

papež Frančišek

Bog je prišel, da bi nam prinesel svobodo in tolažbo. Zato postanimo »moški in ženske upanja«.

Gospodov »Tukaj sem«

52. poglavje starozavezne knjige preroka Izaije se začne s povabilom mestu Jeruzalem, naj se prebudi, s sebe strese prah in vezi ter obleče najlepša oblačila, kajti Gospod je prišel osvobodit svoje ljudstvo (prim. Iz 52,1-3). Takole pravi Gospod: »Zato naj moje ljudstvo spozna moje ime, zato naj tisti dan spozna, da sem jaz, ki govorim: Glej, tukaj sem!« (Iz 52,6).

Na ta Gospodov »Tukaj sem«, ki kaže na njegovo željo, da bi nas rešil in nam bil blizu, Jeruzalem odgovori z veseljem, kakor ga povabi prerok. To je konec izgnanstva v Babiloniji, je priložnost za Izrael, da ponovno najde Boga in v veri najde tudi samega sebe. Gospod se približa malemu ljudstvu, ki je še ostalo in v izgnanstvu vztrajalo v veri, ki je doživljalo stisko in še naprej verovalo in upalo sredi teme; to ljudstvo bo lahko videlo čudovita Božja dela.

Kako ljubke so noge glasnika

Na tem mestu Izaija zapiše pesem veselja:

»Kako ljubke so na gorah
noge glasnika, ki oznanja mir,
prinaša veselo vest, oznanja rešitev,
Sionu govori: 'Tvoj Bog kraljuje!' ...
Vzklikajte, vriskajte vse skupaj,
jeruzalemske razvaline!
Kajti Gospod je potolažil svoje ljudstvo,
Jeruzalem odkupil.
Gospod je razgalil svojo sveto roko
pred očmi vseh narodov
in vsi konci zemlje bodo videli
odrešenje našega Boga« (Iz 52,7.9-10).

Te Izaijeve besede nam govorijo o čudežu miru, in to na zelo poseben način. Pogleda nam ne usmerijo na glasnika, ampak na njegove noge, ki tečejo hitro: »Kako ljubke so na gorah noge glasnika ...« Zdi se, da gre za ženina iz Visoke pesmi: »Glej ga, prihaja: skače čez gore, preskakuje griče« (Vp 2,8). Enako prihaja tudi glasnik miru, ko prinaša veselo vest osvoboditve in odrešenja, ko oznanja, da Bog kraljuje.

Bog kraljuje

»Bog ni zapustil svojega ljudstva in se ni dal premagati zlu, kajti On je zvest in njegova milost je večja od greha.« To, da Bog premaga greh, pomeni, da »Bog kraljuje«. Gre za »besede vere v Gospoda«. Njegova moč »se sklanja nad človeštvo, poniža se, da bi mu dal usmiljenje in človeka osvobodil tistega, kar

Foto: Arhiv družine Kepic

v njem maliči lepo podobo Boga«. Ko smo v grehu, je namreč ta lepa Božja podoba popačena. Izpolnitev te ogromne ljubezni bo ravno kraljestvo, ki ga je vzpostavil Jezus. To je kraljestvo odpuščanja in miru, ki ga obhajamo z božičem in ki se dokončno uresničuje v veliki noči. Najlepše veselje božiča je veselje notranjega miru: Gospod je odstranil moje grehe, odpustil mi je, usmilil se me je, prišel me je rešit – »to je veselje božiča«.

Biti moški in ženske upanja

»Kadar se zdi, da je vsega konec, ko pred mnogimi negativnimi stvarmi vera postane naporna in pride skušnjava, da bi rekli, kako nič nima več smisla, imamo tukaj lepo vest, ki nam jo prinašajo tiste hitre noge: Bog je prišel, da bi uresničil nekaj novega, vzpostavil kraljestvo miru; Bog je »razgalil svojo roko« in je prišel, da bi nam prinesel svobodo in tolažbo. Zlo ne bo zmagalo za vedno, bolečina ima svoj konec. Obup je premagan, kajti Bog je med nami.«

Tudi mi smo spodbujeni, da se prebudimo kakor Jeruzalem. Poklicani smo postati »moški in ženske upanja«, sodelovati v prihodu tega kraljestva luči, ki je namenjeno vsem. Ni namreč lepo videti kristjana, ki je izgubil upanje in ima v svojem srcu samo zid. Bog pa ta zid uničuje z odpuščanjem. To je tudi naša molitev: da bi nam Bog vsak dan dal upanje; tisto upanje, ki se rodi, kadar vidim Boga v betlehemskih jaslích.

Sporočilo vesele vesti, ki nam je zaupana, je pomembno. »Tudi mi moramo teči po gorah kakor glasnik, kajti svet ne sme čakati, človeštvo je lačno in žejno pravice, resnice in miru.«

Otrok, ki je blizu, ki rešuje

Ko so videli, da je prišel Bog v malem otroku iz Betlehema, so mali tega sveta vedeli, da se je obljuba izpolnila in se je sporočilo uresničilo. »V pravkar rojenem otroku, ki potrebuje vse, ki je zavrt v plenice in položen v jaslí, je vsebovana vsa moč Boga, ki rešuje. Treba je odpreti srca za mnogo majhnosti in mnogo čudovitosti, ki sta v tistem otroku. To je čudovitost božiča. To je presenečenje Boga otroka, revnega Boga, slabotnega Boga, Boga, ki zapusti svojo veličino, da bi bil blizu vsakemu med nami.« •

celje

MIKLAVŽEVANJE V CELJU

Barbara Godler

Miklavževanje za starejše in mlade smo pripravili na dveh lokacijah. Skupino za starejše, **a mlade po duhu**, je Miklavž iz samega svetega raja obiskal pri Sv. Duhu v Celju. Skromne pozornosti so bili veseli prav vsi. Naše srečanje smo popestrili s petjem in obujanjem spominov na dni, ko so starejši kot otroci pričakovali Miklavža.

Miklavž je tudi letos obiskal otroke zaposlenih Škofijske Karitas Celje. Veseli Miklavž in še bolj veseli otroci so bili za obdarovanje zelo hvaležni. Pa na svidenje spet drugo leto.

Delavnica izdelave božičnih okraskov

koper

DOBRODELNOST V PODBRDU

Urška K. Mavrar

Zadnjo novembrsko nedeljo je – kot že velikokrat doslej – v Podbrdu ponovno stopila v ospredje dobrodelnost. Župnijska Karitas Podbrdo je v sodelovanju s KS Podbrdo, KS Stržišče in KS Hudajužna-Obloke v šolski telovadnici najprej povabila starostnike iz teh krajev. Ob prijetnem petju skupine Kvotropirci in ob pogostitvi so poklepetali ter se družili. Prav tako so se veselili dobrodelnega koncerta, ki je sledil – z namenom: za našo nekdanjo krajanko Majdo, ki sedaj živi v Kopru, ima pa hudo bolno petletno hčerko. Hčerka potrebuje draga zdravila, voziti jo je treba na terapije, zato smo ji vsi, ki smo se zbrali, želeli pomagati, ker se je ob izgubi službe znašla še v socialni stiski. Fantje skupine Kvotropirci so spet zapeli in nas s pesmijo popeljali v Dalmacijo, slišali pa smo tudi priredbe slovenskih popevk. Prireditev je povezoval Nikola Drole. Stopili smo skupaj, saj čutimo, da je lepo pomagati. In tako je bil nedeljski popoldan še lepši.

LJUBEZEN JE DOBROTLJIVA ...

Jožica Ličen

Kapucinski samostan v Vipavskem Križu ponovno vse bolj postaja duhovno središče Vipavske doline. Skoraj ni sobote in nedelje, da se ne bi večje ali manjše skupine zbrale za dan, dva ali samo nekaj ur v tihoti in premišljevanju. Tako smo se sodelavci Karitas tudi letos zbrali na adventni duhovni obnovi. Skoraj sto nas je bilo. Začeli smo s sveto mašo in nadaljevali s premišljevanjem apostolske spodbude papeža Frančiška Radost ljubezni. Ustavili smo se ob 13. poglavju 1 pisma Korinčanom, prav zato, ker včasih v preveliki vnemi po delitvi materialnih dobrin in pisanju programov pozabljamo, da 'naši' prejemniki pomoči bolj kot vse potrebujejo Ljubezen. Duhovno obnovo je vodil generalni vikar koprške škofije mag. Jožef Koren. Za spoved ali samo osebni pogovor je poskrbel br. Placid, dobrodošlico nam je izrekel predstojnik samostana br. Marjan, za dobro kosilo pa je poskrbela samostanska kuharica Milka.

V svoje Župnijske karitas smo ponesli številne misli in spodbude, kot so:

- Družina je temelj vsega, vera se prenaša iz očeta in matere na sinove in hčere.
 - Da je Bog ljubezen ni ideja, pač pa vera, ki z dejanji pričuje Boga.
 - Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva, ni nevoščljiva, se ne ponaša in se ne napihuje.
 - Ljubezen razume šibkost človeka, zato odpušča.
- Veliko je bilo izrečenega tudi ob spodbudi papeža Frančiška, ki pravi, da so besede 'hvala,

prosim, oprosti' tiste, ki jim mora poznati vsaka družina, vsaka skupnost. Dinamika vsega našega dela je zaupanje v dobro, ki je v vsakem človeku. Le v tem primeru ne bomo obsojali in iskali napak, marveč živeli mir in dobro v sebi in okrog sebe. •

BOŽIČ VSAK DAN ...

Jožica Ličen

Božič je čas miru, ljubezni, dobrote in darov. To velja za ves svet. Za trenutek prenehajo vojne, že od oktobra se politika dogovarja o premirju na kriznih območjih, številne humanitarne akcije se dogajajo doma in po svetu. Otroci čakajo, odrasli sanjamo. Sanjamo o tistem miru, ki ga prinaša božično sporočilo. Kristjani vemo, da je to 'Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem'; kaj pa ostali? Upam si trditi, da prav vsi čutimo/čutijo v srcu neko hrepenenje. Zakaj? Dete Jezus se je rodilo prav za vse ljudi, v nobeni Božji besedi nisem zasledila, da bi bilo rečeno, da je prišel na svet le zame, ki hodim v cerkev, zate, ki moliš, zanj, ki daruje ... Zato je božič praznik vseh, ki upajo, sanjajo, želijo, in to smo ljudje že po naravi.

Tudi sodelavke Karitas že vsa leta, letos še posebej s polno žlico, zajemamo in posredujemo odprtost in dobroto naprej. Koli-

ko klicev in konkretnih dejanj smo doživeli v decembru? Morda samo nekaj stavkov, ki so se me dotaknili:

»Že lansko leto je naše podjetje pomagalo družini z majhnimi otroki, zanima me, če se je letos stanje kaj spremenilo, ker bi tudi letos nakazali določen znesek za plačilo njihovih položnic.«

»Dar najine družinice je v božičnem času že tradicija. A imate kakšno družino, ki bi ji lahko namenili svoj dar?«

»Med sodelavci sem pripovedoval, da bova z ženo nakupila kekse in jih pripeljala na Karitas za družine z več otroki. Saj ne morem verjeti, pridružilo se jih je mnogo in jutri pripeljem medenjake, veliko jih je.«

»Ko sem stal z mladimi prostovoljci pred Hoferjem, se je v božičnem času nabralo kar nekaj sladkarij, mnogi so rekli, da je kava za kakšno starejšo gospo.«

»S praznično toplino ustvarjamo bližino, so na občino pisali predstavniki Mercatorja, in skoraj enoglasno smo rekli 'zakaj pa ne, dovolimo ljudem, da delajo dobro'.«

»Na Občini Ajdovščina smo se odločili, da namesto božičnih voščil namenimo dar za družino, ki ste jo izbrali pri Karitas.«

»Skavti bi tudi letos 'dobiček' od lučke miru namenili desetim otrokom, ki jih boste izbrali pri Karitas.«

Še veliko bi lahko povedali. Naj bo zapisano v zlati knjigi dobrih del, pa vendar v imenu vseh, ki se tudi pri Karitas trudimo, da olajšamo vsakdan ljudem v stiski: hvala!

Kako lepo bi bilo, da bi bil božič vsak dan. Ne razumite me napak, ne zato, da bi ljudje brez konca in kraja darovali, zbirali, delili materialne dobrine, temveč zato, da bi darovali vse tisto, kar nič ne stane, ni na prodaj, se ne da kupiti. Sočutje, prijazen pogled, nasmech, stisk roke je za marsikoga več kot kupi dobrot. Zato želim, da bi prinašali mir ljudem na zemlji vsak dan ... pa na slavo in zahvalo Bogu na višavah tudi ne pozabimo. •

PROGRAM VRTNICA OBELEŽIL 10. OBLETNICO

Davorina Petrinja Pirnat

Program Vrtnica – socialna rehabilitacija oseb s težavami zaradi zasvojenosti z alkoholom, ki deluje v okviru Zavoda Karitas Samarijan, je v petek 9.11.2016 praznoval 10. obletnico prve samostojne stanovanjske skupnosti, ki je bila vzpostavljena v letu 2006 v Kozlovičih.

Več je prelomnic, ki so odločilne za rast naše Vrtnice, a smo se odločili, da praznujemo dogodek, ko je Vrtnica dosegla točko, ko je dobila prvo samostojno stanovanjsko skupnost, saj je to od-

ločilno vplivalo na oblikovanje programa, kakršen je danes. Skupnost sta vzpostavila ob pomoči očeta Franca Prelca Marjan Drčar in Tomislav Pevec, ki še danes pomembno vplivata na delo programa, saj sta oba zaposlena kot laična terapevta.

Prva leta je bil program krajši, skupno je trajalo bivanje 1 leto, a smo kasneje na podlagi izkušenj program podaljšali na 18 mesecev bivanja, kar velja še danes. Po zaključku bivanja pa uporabniki v programu lahko nadaljujejo v fazi reintegracije in sicer tako da živijo v samostojnih nastanitvah, prihajajo pa v nekatere oblike skupinskega dela in občasne individualne razgovore.

Za pričetek praznovanja smo odprli vrata te-

rapevtske stanovanjske skupnosti v Truškah, ki se ga je udeležilo kar lepo število ljudi – tako nekdanjih uporabnikov, sodelavcev Karitas in tudi drugih iz javnosti, ki delujejo v tem okolju. Ob 15h je škof g. msgr. dr. Jurij Bizjak daroval zahvalno sveto mašo v

cerkvi sv. Kancijana, pri kateri je somaševalo še 5 duhovnikov, med njimi tudi gostje iz drugih ŠK. Uvodoma je zbrane nagovoril ravnatelj Škofijske karitas Koper msgr. Stanislav Rebec, mašo so obogatili pevci portoroškega cerkvenega zbora, ob zaključku pa se je vsem zahvalila naša direktorica Milena Brumat, zlasti g. škofu za obisk in darovano mašo. Po sveti maši je sledil še blagoslov prostorov in okolice skupnosti ter nato krajši kulturni program v dvorani naše Krajevne skupnosti v Marezigah ter druženje ob zakuski. V samem programu, ki ga je pripravila in povezovala strokovna vodja Davorina Petrinja Pirnat je z navzočimi delila utrinke iz zapiskov nekaj uporabnikov, deležni smo bili dveh pričevanj – enega uporabnika, ki je v programu 11 mesecev in še enega, ki je v program vstopil aprila 2008 in danes živi urejeno in lepo življenje. Program so zaključili 4 uporabniki iz terapevtske stanovanjske skupnosti iz Truš s pesmijo – ki je bila prirejena prav za to praznovanje. Ni potrebno posebej omenjati, da je bila pospremljena z dolgim aplavzom.

V vseh teh letih je v naš program vstopilo 127 različnih oseb, vstopov je bilo nekaj več, ker so nekateri večkrat vstopili – 142 vstopov. Od vseh teh vstopov jih je pred iztekom 3 mesecev odšlo: 35 oseb (27,5%), 10 oseb v manj kot tednu dni. 33 oseb je šlo čez celoten program bivanja (to je 25,98%), 25 oseb je danes treznih (vsaj takšni so nekje podatki) – to je 19,69%, od tega je tudi določen delež teh, ki niso končali celotnega programa ali sprva niti ni potekal v takšni obliki, nekaj pa je tudi takšnih, ki so končali celoten program bivanja v skupnosti pa so kmalu zatem ali tudi 4 leta za tem pričeli ponovno s pitjem.

Ob zaključevanju tega leta smo tako izrekli zahvalo za vse, kar smo doslej uspeli narediti, za vsakega treznega posameznika in tudi za vsako pozitivno izkušnjo treznosti, četudi se dolgoročno še ni iztekla v trajno treznost, in se seveda priporočili za blagoslov v bodoče!

»Tudi če delaš napake, imej vselej še eno možnost ... Lahko začneš znova, kajti tisto, čemur rečemo poraz, se ne zgodi, ko padeš, temveč kadar ostaneš na tleh.« (Mary Pickford) •

Ljubljana

GLASBENIKI PODPRLI DOBRODELNOST

Gašper Tominc

Mineva 25 let od ustanovitve Župnijske karitas Vrhnika, ki je bila kot taka ena prvih v Sloveniji, hkrati pa je danes v lokalnem okolju ob Rdečem križu glavni promotor in akter dobrodelnosti. Eden od njenih načinov zbiranja denarnih sredstev je tudi s pomočjo sedaj že tradicionalnih koncertov »Dva novčiča«, na katerem so tokrat iz prodanih vstopnic in prostovoljnih prispevkov zbrali poldrugi tisočak evrov.

Vabilu se je odzvalo veliko glasbenikov in kulturnih ustvarjalcev iz domačih in sosednjih krajev, ki so soustvarili poldrugo uro dolg program. Malo, v primerjavi s četrstoletno zgodovino te dobrodelne organizacije, ki je že takoj po ustanovitvi morala zadihati s polno paro. Spomnimo se samo balkanskih vojn, ki so v prvi polovici devetdesetih let tudi na Vrhniko pripeljale veliko beguncev, pa kasneje propad vseh večjih delodajalcev na vrhniškem koncu. Pri pomoči so pomagali starejši, pa tudi najmlajši – pa naj bo samo duda ali pa del žepnine. Pa ni samo materialna stiska tista, ki bremeni, včasih so duševne stiske lahko še večja bremena. Za te je vrhniška Karitas pred dvema letoma uvedla brezplačno pravno svetovanje in družinske

terapije. Danes v Župnijski karitas Vrhnika deluje 24 prostovoljcev, svoje prostore ima v nekdanji dekaniji nasproti cerkve sv. Pavla. Oskrbuje 319 družin oziroma 841 posameznikov.

Zadnji izredni dogodek za Karitas je bila lanskoletna begunska kriza, kjer so se ljudje dobro izkazali, a na splošno je mogoče opaziti, da je začela bledeti

vsesplošna pripravljenost ljudi nuditi pomoč. Predsednik ŽK Vrhnika Blaž Gregorc je zato v svojem nagovoru spomnil na nujnost sočutnih src, brez katerih ni mogoče nuditi takšne ali drugačne pomoči. Podobno je menil tudi Marko Čižman, predsednik Škofijske karitas Ljubljana, in opozoril, da je treba k sočutju vzgajati predvsem mlade. Župan Stojan Jakin pa se je organizaciji zahvalil za vso njeno četrstoletno pomoč in hkrati ravno tako potrkal na vrata sočutja s sloganom »Ostanimo ljudje!«. •

maribor

ADVENT V MREŽI NADŠKOFIJSKE KARITAS MARIBOR

Liljana Gologranc Pavlič,

Karmen Fridrih in Polona Šporin

Adventni čas – za kristjane čas pričakovanja Odrešenikovega rojstva, za mnoge pa tudi veseli december in čas hitenja po številnih opravkih in nakupih. Da bi ustvarili domačnost in toplino, smo adventni čas na najrazličnejše načine obeležili tudi v mreži Nadškofijske karitas Maribor. Povsod je bilo dogajanje zelo veselo, pestro in zanimivo. Zagorele so svečke na adventnih vencih, okrasili smo bivalne prostore, zasvetile so luči na smrečicah, prihajale so voščilnice in številni gostje. In postavili smo jaslice.

V programih Nadškofijske karitas Maribor

V prvih dneh decembra je v Mozirju Miklavž obiskal mame in njihove otroke iz obeh materinskih domov.

Brezdomni, ki poiščejo pomoč v sprejemališču ali v zavetišču, so se udeležili vsakoletnega kosila pri mariborskem županu, z dobrotami so jih obiskale članice društva Soroptimist iz Maribora. Zbrali so se tudi na lutkovni predstavi.

V ljudski kuhinji Betlehem se je tudi letos za en dan z ljudmi, ki potrebujejo topel obrok, družil mariborski škof metropolit in predsednik Slovenske karitas, msgr. Alojzij Cvikl. Obiskal jih v petek, 23. decembra.

Tudi sodelavci NŠKM smo se 23. decembra zbrali na zaključnem srečanju, ki smo ga pričeli s sveto mašo v domači kapeli in nadaljevali z druženjem ob kosilu.

V Domu sv. Lenarta

V Domu sv. Lenarta je stanovalce, zaposlene in njihove otroke v začetku decembra najprej obiskal Miklavž. Zvrstilo se je več prazničnih koncertov – MPZ Korena, Pesniški oktet, pevci ljudskih pesmi iz Selc, Lenarta in Svete Trojice. Zbrali so se na praznični tomboli in čajankah po nadstropjih. Osrednji božični koncert je pripravilo KUD CODA iz Maribora, slovenskogoriški skavti pa so prinesli plamen betlehemske luči miru. Stanovanci so se udeležili tudi medgeneracijskega adventnega večera na Teološki fakulteti v Mariboru in si ogledali praznično okrašeno štajersko prestolnico. Na sveti večer so se zbrali k polnočnici v domski kapeli. Ob zares srčni podpori bolničarja Žana je prepeval domski pevski zbor, ki se je

na dogodek zavzeto pripravljaj in vadi dlje časa. Po sveti maši je ob jaslicah v pritličju doma sledil še slovesni blagoslov doma. Čisto ob koncu leta so spekli tudi sladke praznične piškote in se ob zvokih živahne žive glasbe zavrteli na novoletnem plesu.

V Zavodu Karion

V začetku decembra so tudi v Domu Danijela Halaša organizirali miklavževanje za stanovalce in za otroke zaposlenih. Miklavževali so tudi v Domu sv. Eme, v VDC Čebela in VDC Murenčki. Vsi so bili daril zelo veseli, saj so bila praktična in za vsakdanjo uporabo.

16

V Domu Danijela Halasa so pripravili so tudi praznično tombolo in tekmovanje v kegljanju ter pekli kekse. Zbrali so se pri polnočnici in zaplesali na novoletnem plesu.

Tudi v Domu sv. Eme je bilo v mesecu decembru živahno. Praznično dneve so popestrili številni obiski iz raznih društev ter bližnjega vrtca in šole ter drugo dogajanje. Da je tudi zadišalo, so poskrbeli kar sami na kuharski delavnici, kjer so pekli praznične piškote.

Pevke ženske vokalne skupine iz Šentjanža so v domski kapeli že tradicionalno priredile božični koncert. Prav ta koncert je pika na i vsemu prazničnemu dogajanju v domu. Ob zvokih citer in lepih glasov, ki pojejo stare, nam vsem poznane cerkvene božične pesmi, stanovalci resnično začutimo lepoto in blagoslov božičnega časa.

V decembru je bilo živahno tudi v VDC Čebelice v Slovenskih Konjicah. Poleg vlaganja repe so priredili še otvoritev slikarske razstave, nastopal je otroški pevski zbor, organizirali so kuharsko delavnico, zaključno srečanje s starši in skrbniki. Obiskal jih je župan, postavili so jaslice in odšli na ogled 90-ih jaslic v bližnjem Vojniku.

Vlaganje repe z Društvom kmetič Zarja

Tako v VDC Čebela kot tudi v stanovanjski skupnosti smo v zadnjem času realizirali že veliko idej, želja in predlogov. Ena od takšnih posebnosti je bilo vlaganje repe s članicama Društva kmetič Zarja. V posebno čast nam je bilo, da smo imeli kot »nadzorno« osebno gospo, ki je bila mentorica v oddaji Kmetija, go. Karolino Črešnar. Razen sejanja repe smo skupaj z varovanci sodelovali pri vseh ostalih dejanjih postopka vlaganja repe. Tako smo vse dopoldne s skupino varovancev nabirali repo na njivi zaposlene delavke. Doma smo jo naslednji dan oprali, ob pomoči članic društva pa olupili, naribali in vložili v kozarce. Za takšno aktivnost smo se odločili, ker v stanovanjski skupnosti sami pripravljamo večerje, pri čemer lahko omenjeni izdelek koristno uporabimo, sodelavka pa je na domači njivi imela na voljo dovolj repe. Z izvedbo delavnice smo tako varovancem ponudili še nekoliko drugačno preživljanje razpoložljivega časa in jim tako pričarali več domačnosti. Če je le mogoče, varovan-

cem ponudimo domače izdelke, na kar kaže tudi ureditev vrta na dvorišču. Na vrtu pridelamo nekaj korenja, paradižnika, jagod, paprike, pora, čebule ...

Za novo koledarsko leto imamo že nove načrte, za katere pa sem prepričana, da jih ne bo težko izpeljati, ker je v kolektivu veliko dobre volje in pozitivne energije. •

ново mesto

NAŠ MIKLAVŽ

Ana Pavlakovič

Začetek decembra je vnesel v srca mladih in tudi manj mladih nemir in pričakovanje ob prihodu svetega Miklavža in njegovega spremstva. Mnogi se sprašujemo, ali smo bili dovolj dobri, da nas bo obiskal dobri mož. Otroci se veselijo daril, starejši pa srečanja z Miklavžem. V Župnijski karitas Črnomelj si prizadevamo, da razveselimo vse. Pridne prostovoljke smo tudi letos skrbno pripravile prikupna darila, v katera smo vtakale veliko sočutja in ljubezni. K sodelovanju smo povabili našega starega znanca in dolgoletnega Miklavža ter nekaj otrok, ki so bili angelčki in parklji. Tako je bilo vse pripravljeno za obisk Miklavža v Domu starejših občanov. Oskrbovanci doma so ga nestrpnost pričakovali v svojih sobah. Dobri mož s svojim spremstvom je vstopil v vsako sobo. Medtem ko so angelčki delili darila, je on vsakemu oskrbovancu stisnil roko in spregovoril z njim nekaj vzpodbudnih besed. Ni skoparil z objemi. Marsikatera ženica se je kar izgubila v njegovem globokem in toplim objemu in njene misli so prav gotovo vsaj za trenutek odplavale daleč nazaj v otroštvo, ko je skrita pod odejo s strahom prisluškovala, kdaj bo Miklavž odložil darilo v krožnik na mizi. Naš Miklavž pa je nadaljeval svoje delo. S svojimi tolažilnimi in hudomušnimi besedami je privabljal nasmehe na utrujene obraze in marsikatero oko se je orosilo. Veselo so mu mahali v slovo s željo v srcu, da se ob letu osorej spet srečajo. Rahlo utrujen se je Miklavž s spremstvom povzpел v tretje nadstropje. Tu prebivajo tisti, ki so najbolj bolni, mnogi nepokretni in nezavedni. Tem je delil še več toplin in ljubezni. Stiskal je njihove hladne roke, jih božal po bledih licih, marsikaterega je pokrižal na čelu in

ga mrmrajoče priporočil Bogu. Bilo je zelo čustveno, srce polno ljubezni se trga in zastavljajo se številna vprašanja, ki ostajajo brez odgovora.

Po nekajurnem delu je naš Miklavž zapustil zadnjo sobo. Bil je vidno utrujen in izčrpan, a neizmerno za-

dovoljen in srečen, saj je mnogim polepšal ta popoldan. Svoje delo je navadno zaključil z besedami: »Ni lahko, a vredno se je potruditi. Veliko daš, a veliko več prejmeš. Hvala Bogu.«

Nekaj dni pozneje, na tretjo adventno nedeljo, je južni veter raznašal po Beli krajini žalostno novico: »Našega Miklavža – Matije Roma ni več.« Ob tej novici je marsikateri dih zastal in korak se je ustavil, misel pa je zaplaval na nepozabno srečanje z njim. Matija je tiho in mirno zaspal in se v nedeljskem jutru ni več zbudil, ni odšel k nedeljski maši, kjer bi moral peti v zboru. Odšel je

k Bogu, ki ga je z vsem svojim srcem in dobrimi deli častil in slavil vse svoje življenje.

Sodelavci ŽK Črnomelj smo Matiji neizmerno hvaležni za pomoč ob posebnih priložnostih in za trenutke, ki smo jih smeli preživeti z njim. To so dragoceni trenutki polni srčnosti in radosti, veselja in smeha, ki ga je znal izvabiti samo on. Matija, hvala! •

ŽK VAVTA VAS V ADVENTNEM ČASU

Danica Barbič

Dialog pomeni graditi mostove; to pa se pravi ne odstopiti od svojih načel ali verskega prepričanja, ne ponujati krščanstva po znižani ceni. Ravno nasprotno: mostovi do drugih morejo vzdržati samo tedaj, če slonijo na trdnih temeljih lastnega prepričanja.

(kardinal König)

Letošnje priprave na adventni in božični čas so potekale malo drugače kot prejšnja leta. V svojo sredo smo na pobudo g. župnika Tomaža povabili birmance. Izdelovali smo adventne venčke s štirimi svečkami, ki ponazarjajo štiri adventne nedelje pred božičem, voščilnice ... Prejšnja leta smo adventne vence ponudili le pred župnijsko cerkvijo, letos pa smo zbrali pogum in dobro voljo ter jih v soboto pred adventom razstavili mimoidočim na stojnici pred Mercatorjem v Straži. Pomagali sta tudi birmanki. Za lepoto stojnice je poskrbela Škofijska karitas Novo mesto s plakati pomenljive vsebine, za kar smo jim hvaležni.

Adventni čas je čas za vsakogar, naj bo veren ali neveren, bogat ali ubog, saj je Jezus Odrešenik vseh nas. Pomeni pa priložnost za izkazovanje solidarnosti in pomoči potrebnim. V tem duhu je potekala tudi naša akcija pred Mercatorjem in ljudje so jo lepo sprejeli. Prispevke smo namenili za nakup daril ob obisku starostnikov in bolnih v naši župniji.

Spomnili smo se tudi na prejemnike materialne pomoči, saj smo zanje naredili majhne jaslice, ki jih bodo dobili pri delitvi hrane. Tudi te so izdelale pridne in iznajdljive roke prostovoljk.

Po svojih najboljših močeh se trudimo, da bi adventni čas živeli poglobljeno v krščanskem smislu. V ta namen smo vsi prostovoljci ŽK prejeli revijo Magnificat, da bi nam bila adventni sopotnik.

Duhovna hrana je zelo potrebna še posebej pri našem karitativnem delu, da smo lahko usmiljeni in prizanesljivi do vseh, posebej do ubogih, ter trdni v sebi in si odpuščamo med seboj. •

POMOČ LJUDEM V SIRIJI V MRZLIH ZIMSKIH DNEH

Jana Lampe

»**Na trenutke je videti, da je v Siriji vedno zima, nikoli božič.**« je v decembrskih dneh dejal kardinal Tagle, predsednik Caritas Internationalis.

Že več kot pol desetletja ljudje v Siriji trpijo zaradi krute vojne. Milijoni ljudi so ostali brez doma. 6,5 milijona jih je razseljenih znotraj Sirije. Zime v Siriji so običajno zelo mrzle in dolge. Tudi tisti, ki imajo zavetje, so ostali brez elektrike in centralnega ogrevanja, ker so stroški goriva predragi. Tudi šole, ki so še odprte in imajo pouk, si ne morejo privoščiti goriva, zato so otroci zaviti v debele odeje, da lahko sedijo za mizo.

Karitas po celem svetu, še posebej v teh prihajajočih prazničnih dneh, misli na revne, starejše in na otroke, ki se jih tudi po 10 stiska v eni sobi. Mislimo na tiste, ki živijo na prostem ..., na tiste, ki živijo na območjih, ki jih stalno bombardirajo, kot tudi na tiste, ki so na poti in so zapustili svoje domove, ker si želijo varnosti.

Denar, ki ga prejme **Karitas Sirija** od organizacij Karitas po svetu, v teh mrzlih dneh uporablja predvsem **za nakup toplih oblačil in obutve za otroke** ter tudi **za nakup preprostih gorilnikov in goriva za ogrevanje**. Karitas v Siriji ves čas ljudem nudi tudi

zdravstveno oskrbo, svetovanje, izobraževanje in zavetje.

Tudi na **Slovenski karitas** bi v mrzlih zimskih dneh želeli ogreti srca otrok in družin v Siriji in jim pomagali s toplimi oblačili in kurjavo. Zato vse Slovence ponovno vabimo k solidarnosti s trpečimi v Siriji. Svoj dar lahko prispevate na:

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana
SI56 0214 0001 5556 761

Namen: Begunci Sirija

Sklic: 00 840

Vsa ta pomoč ljudem v Siriji ne bi bila mogoča brez **srčnih sodelavcev Karitas v Siriji**, ki sobivajo s trpečimi ljudmi. »Sredi tolikega opustošenja, so rešnično junaški ženske in moški, ki so ostali tam, da pomagajo ljudem tako z materialno kot tudi duhovno pomočjo,« je dejal papež Frančišek.

Majida, mati štirih otrok, je dejala: »Ne morete si predstavljati sreče, ki sem jo občutila, ko so sodelavci Karitas mojim otrokom poklonili nova topla zimska oblačila. Rešili so me težkega bremena, ker jim jih sama nisem mogla kupiti. To pomoč so otroci zares potrebovali, da lahko gredo vsak dan vsaj v šolo, da jim je vsaj malo toplo.«

V okviru kampanje Caritas Internationalis **Mir v Siriji je mogoč**, ki se ji je pridružila tudi Slovenska karitas, organizacije Karitas po celem svetu **pozivamo k miru v Siriji**. Papež Frančišek ob tem pravi, da moramo prositi za spreobrnjenja src vseh tistih, ki so odgovorni za usodo te regije. Predsednik Karitas Sirije, škof Antoine Audo iz Alepa, pa je dejal: »Poglejmo na potolčene obraze. Potrebujemo spravo s poštenim dialogom.« •

Oddaja Karitas

V nedeljo 22. 1. in 5. 2. ob 18.35

Prisluhnite utripu karitativnih programov ter glasu slovenskih družin v stiski.

radio
ognjišče

Slike povezujejo različne ljudi in govorijo jezik dobrote.

*S skupni močmi do ozimnice
Sodelovanje VDC-ja in Društva kmetic Zarja.*

Jaslice v Domu sv. Lenarta so razveselile mnoge stanovalce in tudi obiskovalce.

*Hvala za vsako pozitivno izkušnjo treznosti
so izrekli mnogi ob 10. obletnici
skupnosti Vrtnica.*

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

